

hoogmoedige, Hij blaast tegen de eiken van Basan, Hij verbreekt Libanons cederen. Laat de kracht des Heeren uw eenig soelaas zijn! Steun op Hem met het sterkste geloof, ook in uw zwaksten staat! Kruis en verdriet zijn er velerhande in dit leven — ik heb het, leider! maar al te rauw ondervonden. Dat kruis verlaat den mensch niet, voordat hij de wereld begeeft! Wees getroost! Het geloove draagt alles, en verwint alles. De clementie Godes vat den verloren zoon ende den verslagen tollenaar bij de hand, en doet het verdwaalde schaap tot zijn herder wederkeeren door tranen van een innig berouw, en een vast voornemen van een beter leven.”

Bredero had gedurende deze rede, met de innigste overtuiging en de vriendelijkste stem uitgesproken, twee malen onrustig gehoest. Met een zweem van een glimlach antwoordde hij:

— „Ik sla een gat in den hemel, Hildegond! Je spreekt als een Oostersch pfarheer of Luthersch predikant! Heb-je Van Tongerlo al bekeerd?”

Hildegond boog het hoofd met eene uitdrukking van groote teleurstelling. Zij sprak bijna fluisterend:

— „De genade Christi is genoegzaam voor allerlei zondaars, de grootste zelfs niet geëxcepteerd. Van Tongerlo heeft het hoofd gebogen . . .”

— „Zoodat je hem nu goed bescheid geeft?”

— „Als Christelijke huisvrouw ben ik mijn man in alles onderdanig!”

— „Daar sla geluk toe! Van Tongerlo is een knappe borst. Het moet wel duister wezen, waar hij dwalen zal!”

Hildegond stond op. Er trilde een trek van groote smart om haar mond.

— „Gerbrand! Gerbrand! Je bent zonderling zeer verward in zondige gedachten. Och, mocht je geroepen worden tot je bekeering, als Paulus geroepen is — van God getrokken uit de macht der duisternisse en overgebracht tot het Koninkrijk des Zoons zijner liefde. Ik was grootelijks verstokt en boos van ganscher harte. Toen is de stem tot mij gekomen. Ik, zondig mensch, die door mijne zonden lag onder Gods rechtvaardigen toorn en de eeuwige verdoemenisse, ik werd krachtiglijk getrokken door Gods vaste, onbeweeglijke en zaligmakende liefde. Gods stem sprak in mijn hart, verlichtte mijn verstand door zijn Heiligen Geest, en vernieuwde mijn gemoed, om Jesum Christum recht te leeren kennen, en met den geloove aan te nemen. Och, Gerbrand! dat je luisteren wildet! Wij moeten alle perikelen ende verdrinkingen der menschen, allerhande schade, schande, tormenten, ja den dood liever verdragen, dan ons scheiën van de liefde Gods!”

Hildegond bedekte hare oogen met een neusdoek, ze wilde hare tranen verbergen voor den onverbeterlijke, die haar troost niet van nooden had.

Gerbrand wilde haar niet kwetsen, maar zijn lust tot schertsen werd hem te sterk.

— „Gaarne zou ik van deze loffelijke materie met je verder handelen, Hildegond!” — sprak hij — „Maar ik ben maar een onnoozele leekebroer, en je gaat mij al te hoog met je predikatie. Ik geloof niet, dat al de doctoren